

21de Marts 1864, der jo lagde Krigsstat paa Hartkorn og Indtægt, jo udtrykelig kun var for 1 Aar. Man havde altsaa meget godt Tid for, at man kunde binde Varigheden af disse Krigsstatslove, og da man ikke gjorde det dengang, men forandrede den rent midlertidige Lov til en Krigsstatslov, forekommer det mig, at der deri ligger en meget stærk Antydning af, at det ingenlunde var Meningen, at denne Lov skulde ophøre med Krigen. Saa meget forekommer mig imidlertid rent klart og utvivlsomt, at er der, som det ærede Medlem mener, Brud paa Tro og Love tilstede nu, har det været tilstede i meget lang Tid, det har været tilstede længe, førend jeg har faaet noget særligt Ansvar overfor Afgjørelsen af dette Spørgsmaal. Men skulde man virkelig være bound by honour til at ophæve denne Krigsstat, fordi vi hverken nu mere have Krig eller have nogen umiddelbar paavisselig Følge af Krigen af anden Art end den, som Landets Sønderlemmelse og Ligen aaben for Tjenden er, saa forekommer det mig, at denne Væresforpligtelse dog nødvendig maatte gaa ud paa at ophæve selve Loven. Men hvad er det, man vil gjøre? Det er langt fra at ophæve Loven. Derjom man vilde ophæve Loven, vilde man komme til at nedsætte Toldafgifterne netop paa de allerfleste af de Varer, hvor man nu vil forhøje dem. Man vilde komme til at nedsætte Toldafgiften paa Vin, paa Sukker, paa The og paa Tobak. Og hvad er det, man nu agter at gjøre? Langt fra at ophæve disse Forhøielser, nei, tværtimod, i Stedet for at ophæve 50 pCt., Tillæget paa Vin, vil man lægge andre 50 pCt. til! Det er den Maade, hvorpaa man vil indfri sin Væresforpligtelse til at ophæve denne Lov! Det er for mig en aldeles usforstaaelig Tanke; jeg kan aldeles ikke følge med i denne Logik! Der er ganske vist i alt Fald en enkelt Krigsstatforhøielse, som man ved Toldrevisionen vil gjøre god igjen fra Folkethingets Side, og der vil man ikke alene ophæve Krigsstaten, men man vil fæste hele Skatten overbord. Kassefrikkerne kunne trøste sig med, at have de i 20 Aar betalt for Meget, skulle de nu i Fremtiden til Gjengæld komme til at drikke deres Kaffe frit. Paa alle andre Hovedposter vil man i Stedet for at ophæve Krigsstatolden forhøje Tolden. Det er det, man kalder for at "indfri en Væresforpligtelse", og gjør man ikke det, siger man, begaas der et Brud paa Tro og Love! Nei, jeg tror, at en ædruelig Betragtning af denne Sag maa føre til, at man siger, at denne Lov er ligesaa god som enhver anden Skattelov, og at Skattens Beløb kan man

opgive, naar man overhovedet er i Stand til at opgive den derved fremkomne Statsindtægt, eller man kan opgive saa Meget af Beløbet, som findes passende. Men paa ingen Maade kan man være forpligtet til at opgive Skattens Beløb netop paa Tolden, man kunde ligesaa godt opgive det paa andre Skatter, og hvis man vil eftergive det paa Tolden, kan man eftergive det, hvor man vil. Det kan man selvfølgelig gjøre, naar man gaar ud fra den Betragtning, at der kun er Spørgsmaal om at opgive Krigsstatoldens Beløb, idet man overhovedet har for store Statsindtægter. Er dette Tilfældet, kommer man naturligt til at undersøge, hvor det er mest hensigtsmæssigt at opgive en Indtægt, enten paa Tolden eller andetsteds. Holder man derimod fast ved, at det er en rent midlertidig Lov, som man kun har ment kun skulde leve, saa længe som det var absolut nødvendigt, maa det føre til, at man hæver Loven, men ikke til, at man tager Lovens Beløb og siger, at andre Poster skulle nedsættes dermed. Det ærede Medlem udtalte, at dersom jeg ikke vilde anerkende dette, at man var væresforpligtet til at eftergive Krigsstatoldens Beløb, vilde Ansvarer for, at den spanske Handelstraktat og de forskjellige Forbedringer i Toldloven ikke kom i Stand, paahvile Regjeringen. Ja, det kan være i Overensstemmelse med det ærede Medlems Betragtning, det er ikke overensstemmende med min. Jeg kan i alt Fald ikke erkende, at den spanske Handelstraktat har Ansvaret at gjøre med en samtidig Gjennemførelse af Toldrevisionen, og for saa vidt Meningen skulde være den at sige, at Toldloven ikke vil komme i Stand, saa hviler Ansvarer paa dem, der have Indflydelse paa Behandlingen af denne Sag, men ubetinget fastholde deres egen Mening, uden at ville i mindste Maade rette sig efter Andres (Stemmer: Hør, Hør!) Jeg tror, det vilde være gavnligt, om de Herrer, der raabe Hør, vilde lægge sig det paa Sinde og først og fremmest ikke sende over til det andet Thing et Toldlovsforslag, der er væsentlig stærkere end noget af de Forslag, der tidligere ere komne fra dette Thing til Landsthinget. (Modsigelse.) Jeg tror i alt Fald, at det vilde være gavnligt, om det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad), der stadig siger Nei, vilde tage noget Hensyn, ikke blot til, hvad han og dette Thing skjønner om de forskjellige Forslag, der komme herfra, men ogsaa til, hvad det andet Things Skjøn vil være derom. Og naar det andet Thing i Fjor har — ikke flaaet Toldloven ihjel, men kun ganske rolig besluttet, at den først skulde behandles i Forbindelse med Lovforslagene om Ol- og Bræn-